

Arrest

nr. 147 667 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Op 31 januari 2012 beslist de gemachtigde deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.12.2010 werd ingediend en op 11.03.2011 en 11.08.2011 werd aangevuld door:

*K., K. K. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Nepal
geboren te Bhudatchok op (...)1986
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene beroept zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van de instructie van 19.07.2009 niet meer van toepassing.

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, werkbereid is en tewerkgesteld kan worden, reeds gewerkt heeft en ter staving loonfiches voorlegt, dat hij arbeidscontracten d.d. 18.06.2007 en d.d. 11.11.2010 bij de werkgever (...) en een arbeidscontract d.d. 13.07.2011 bij de werkgever (..) bvba voorlegt, dat hij belastingen betaald heeft, een vrienden en kennissenkring opgebouwd heeft, Nederlands geleerd heeft en een attest van lessen Nederlands voorlegt, een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, deelnam aan activiteiten van diverse verenigingen, namelijk Non-resident Nepali Association Belgium, Shangri-La Society en World Magar Federation, getuigenverklaringen en aanbevelingsbrieven van zijn werkgevers voorlegt en dat hij een huurcontract voorlegt, is op zich niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is immers normaal dat betrokkene in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielprocedure en zijn aanvraag art. 9ter zijn tijd in België zo goed mogelijk probeerde en probeert te benutten. Een goede integratie en een langdurig verblijf zijn elementen die een grond kunnen vormen voor een verblijfsrecht, maar niet moeten vormen. (RvS arrest 133.915 dd. 14.07.2004) De elementen aangaande de integratie en de duur van het verblijf brengen bijgevolg geen automatisch verblijfsrecht met zich mee.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij een ernstig risico loopt zich te moeten verantwoorden en dat hij daardoor niet kan terugkeren zonder gevaar voor zijn leven. Hij legt echter geen enkel persoonlijk bewijs voor ter staving van deze bewering. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zijn leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer, volstaat niet als grond voor regularisatie.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag van 16.03.2005 werd afgesloten op 20.03.2007 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan twee jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de buitengewone omstandigheden in casu vermoed worden, aangezien de aanvraag art. 9ter d.d. 21.12.2010 van betrokkene ontvankelijk verklaard werd op 18.02.2011. Hij werd in het bezit gesteld van een medisch attest van immatriculatie. De elementen die worden aangehaald in het verzoekschrift, namelijk de schending van artikel 3 van het EVRM en de recente situatie in Nepal, worden niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben bijgevolg niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in een enig middel als volgt:

“(...) Eerste middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 20.12.2010 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

De reden waarom verzoeker zijn aanvraag door dvz ongegrond werd verklaard is de volgende:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd en dit omwille van volgende redenen.

In eerste instantie dient benadrukt dat dienst vreemdelingenzaken erkent dat verzoeker :

- Sinds 2005 ononderbroken hier verblijft*
- Goed geïntegreerd is en hiervan stukken neerlegt*
- Nederlands spreekt en hiervan stukken neerlegt*
- Werkbereid is en arbeidsovereenkomsten neerlegt*
- Dat hij hier een leven heeft opgebouwd en hier stukken van neerlegt*
- Dat hij hier legaal verblijft*
- Dat hij een lopende procedure in toepassing van 9 ter heeft*
-

Doch stelt dienst vreemdelingenzaken dat deze elementen niet voldoende zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan.

Dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden waarom deze elementen niet kunnen leiden tot een regularisering. Het feit dat door middel van een standaard zin , dat het normaal is dat betrokkene- in afwachting van zijn asielprocedure en zijn aanvraag artikel 9ter - zijn tijd in België zo goed mogelijk probeerde en probeert te benutten, de aanvraag ongegrond wordt verklaard is dan ook niet in feite en in rechte aanvaardbaar.

Dvz motiveert dat de integratie niet kan leiden tot regularisatie. Maar laat na dit te motiveren. Waarom kan het niet leiden? Waarom kan een verblijf van meer dan 7 jaar, een arbeidsovereenkomst, integratie,... geen toegang geven tot verblijfsrecht ???

Dvz had dienen te motiveren 'waarom' deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie. Stellen dat deze elementen niet voldoende zijn in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Het is niet afdoende deze motivering te geven om te stellen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Nergens in artikel 9bis Vw. Staat te lezen dat de aanvrager zelf de situatie niet mag gecreëerd hebben. Nergens in de wet staat éé lezen dat de elementen die worden aangehaald ter regularisering niet te wijten mogen zijn aan de eigen houding.

De staatssecretaris of de gemachtigde mag zich dan ook niet in de plaats van de wetgever stellen en nieuwe criteria vermelden! !

Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

Verder verwijst DVZ naar de goede integratie van verzoeker doch stelt dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf elementen zijn die een grond zouden kunnen vormen voor een verblijfsrecht, maar niet moeten vormen. Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Uit de voorgaande motivering kunnen wij op geen enkele wijze vaststellen waarom deze elementen niet voldoende zijn. Immers DVZ dient dit te motiveren. Stellen dat de aangehaalde elementen grond kunnen vormen maar niet moeten is niet voldoende! Immers dit is een standaard zin! DVZ dient dit verder toe te lichten waarom is deze niet voldoende?

Dat DVZ zelf vaststelt dat hij ondertussen :

- hier meer dan 7 jaar ononderbroken verblijf
- de Nederlandse taal beheerst
- geïntegreerd is
- werkbereid is
- een arbeidscontract heeft
- legaal verblijft : zijn procedure is nog steeds lopende Doch zijn deze elementen niet voldoende , maar waarom niet?

Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kan afwijzen verwijzend naar het feit dat de elementen een grond kunnen zijn maar niet moeten!!!

Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden. Dat zij dan ook genoeg elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden op basis van humanitaire redenen.

Indien de staatssecretaris of haar gemachtigde van mening was dat het dossier niet duidelijk is, als dvz twijfelde aan de lokale verankering van mijnheer dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verbljifswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Met betrekking tot de elementen van integratie vermeldt de bestreden beslissing het volgende motief: *“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende : Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, werkbereid is en tewerkgesteld kan worden, reeds gewerkt heeft en ter staving loonfiches voorlegt, dat hij arbeidscontracten d.d. 18.06.2007 en d.d. 11.11.2010 bij de werkgever (...) en een arbeidscontract d.d. 13.07.2011 bij de werkgever (...) voorlegt, dat hij belastingen betaald heeft, een vrienden en kennissenkring opgebouwd heeft, Nederlands geleerd heeft en een attest van lessen Nederlands voorlegt, een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, deelnam aan activiteiten van diverse verenigingen, namelijk Non-resident Nepali Association Belgium, Shangri-La Society en World Magar Federation, getuigenverklaringen en aanbevelingsbrieven van zijn werkgevers voorlegt en dat hij een huurcontract voorlegt, is op zich niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is immers normaal dat betrokkene in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielprocedure en zijn aanvraag art. 9ter zijn tijd in België zo goed mogelijk probeerde en probeert te benutten. Een goede integratie en een langdurig verblijf zijn elementen die een grond kunnen vormen voor een verblijfsrecht, maar niet moeten vormen. (RvS arrest 133.915 dd. 14.07.2004) De elementen aangaande de integratie en de duur van het verblijf brengen bijgevolg geen automatisch verblijfsrecht met zich mee.”*

Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verwerende partij betwist voornoemde rechtspraak van de Raad van State in de bestreden beslissing niet, in die zin dat zij in de bestreden beslissing toegeeft dat het mogelijk is dat integratie tot de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan leiden. De verwerende partij motiveert echter niet waarom de, in casu niet betwiste, integratie niet tot de gegrondheid van de aanvraag leidt. De motivering dat *“Een goede integratie en een langdurig verblijf elementen (zijn) die een grond kunnen vormen voor een verblijfsrecht, maar niet moeten vormen. (RvS arrest 133.915 dd. 14.07.2004) De elementen aangaande de integratie en de duur van het verblijf brengen bijgevolg geen automatisch verblijfsrecht met zich mee”* is geen afdoende motivering, in die zin dat deze motivering de verzoekende partij in casu niet in staat stelt te begrijpen waarom de elementen van integratie niet werden aanvaard. Het motief dat *“Het immers normaal (is) dat betrokkene in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielprocedure en zijn aanvraag art. 9ter zijn tijd in België zo goed mogelijk probeerde en probeert te benutten”* doet hier niets aan af. Het feit dat het volgens de verwerende partij normaal zou zijn dat de verzoekende partij zich in afwachting van de beslissing integreert, doet immers niets af aan bovenstaande rechtspraak van de Raad van State.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid “verder” dient te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Dit doet echter niets af aan het feit dat bovenstaande motivering, waar de verwerende partij als motief geeft dat integratie ‘normaal’ is, en dat integratie tot gegrondheid van een aanvraag ‘kan maar niet moet’ leiden, de verzoekende partij niet in staat stelt te begrijpen waarom haar niet betwiste integratie in casu niet werd weerhouden.

De Raad treedt de verzoekende partij bij waar zij stelt dat *“Uit de voorgaande motivering kunnen wij op geen enkele wijze vaststellen waarom deze elementen niet voldoende zijn. Immers DVZ dient dit te motiveren. Stellen dat de aangehaalde elementen grond kunnen vormen maar niet moeten is niet*

voldoende". De verzoekende partij heeft daarmee een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC